

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jus Canonicvm R.P. Pavli Laymanni, Soc: Jesu Theologi, Et
Olim In Alma Et Episcopali Academia Dilingana SS.
Canonum Ordinarii Professoris**

Laymann, Paul

Dilingæ, 1666

Capitvlvm IX. Cùm secundùm.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62559](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62559)

noluit ad unum, ait Gl. ibi, ver. superstes.

Sciendum verò est, decreta hæc intelligenda esse secundum ea tempora, quibus confirmatio Episcoporum Metropolitanò relinquebatur: Is enim priùs singulorum Comprovincialium suffragia exquirere debebat, quòd dignum iudicaret eum, qui in Episcopum ordinandus esset. Quòd si omnes, aut pars maior Comprovincialium consentiret, tum vel ipsemet eum cum duobus alijs Comprovincialibus Episcopis consecrare, vel tres ad consecrandum deputare debebat, ut apparet in c. seq. Postea verò Summus Pontifex prouisiones Ecclesiarum Cathedralium, seu Episcopaliū omnes sibi reseruaui, extrauag. Ad regimen, de præb. & reg. 2. Cancellar. Nisi quòd nominationem seu præsentationem personarum idonearum ad Episcopatus & alias prælaturas Regibus Galliæ, Hispaniæ, Poloniæ, &c. reliquerit: In sola autem Germania ius eligendi Episcopos, sicuti canones antiqui requirebant, Capitulis Cathedralibus adhuc competit per Concordata Germaniæ cum Nicolao V. Pontif. Sed confirmatio electorum à Pontifice intra tres menses petenda est, quam is conferre solet post exacta de electis testimonia, instituto examine, eosdè que mox consecrari iubet. Videri potest Azor tom. 2. lib. 3. c. 29. q. 1. Barbosa de potest. Episc. tit. 1. cap. 4.

4. **QVÆRES:** Quo loco, aut die Episcopi consecrati fieri debent. Respondeo, & dico I. Licet decens sit, eam fieri in Ecclesia Cathedrali, tamen id necessarium non est; cum de eo iure nihil statutū reperiatur: Quare etiam in alia Ecclesia consecrationem Episcopis (non verò Archiepiscopis) dari posse, docet Tabiena ver. confirmatio, n. 13. in fine, & sumitur ex c. qui in aliquo, §. Sed nec, in fine, d. 51. De generali autem Clericorum ordinatione statuit Synodus Trident. sess. 23. c. 8. de reformat. ut ea in Cathedrali Ecclesia, aut, si in alio loco instituat, in digniore, quantum fieri potest, ecclesia, clero præse, publicè fiat.

5. Dico II. Episcopi, & Archiepiscopi die Dominico consecrari debent, ex antiquissi-

ma (vt Leo I. arbitratur, relatus in c. quod die, d. 75.) Apostolica traditione. Quare alia die, absque Sum. Pontificis licentia, consecratio Episcopi peragi non debet.

CAPITVLVM VII.

Ne Episcopi.

Idem omnino in hoc c. habetur, quod in præced. traditum, & explicatum fuit.

CAPITVLVM VIII.

Cum quidam.

SUMMARIVM.

Ordinatus extra legitima tempora, vel ante legitimam ætatem, vel sine literis dimissorialibus, à susceptis ordinibus suspensus manet.

Qui Ordines acceperit eo tempore aut die, quo conferri non debent, videl. extra quatuor tempora (vti Gl. interpretatur) à susceptis ordinibus suspensus manere debet, donec absolutionis gratiam mereatur.

De hæc re habemus nunc clariorem Constitutionem Pij II. quæ incipit, *Cum ex sacrorum*: Qui extra legitima tempora, vel ante legitimam ætatem, vel sine literis dimissorijs aliquam ex sacris ordinibus accipere præsumperit, ab eodem suspensus maneat, donec ab Ordinario suo absoluaatur. Legi debent, quæ circa hanc suspensionem annotantur lib. 5. tr. 9. c. 10. n. 2. suspens. 3. & quæ scripsit Quaranta in sum. Bullarij, ver. ordo, princ. Barbosa p. 2. de potest. Episc. allegat. 14. vbi etiam refert priuilegia à Pontificibus Trident. Concil. concessa quorundam Ordinum Mendicantium Regularibus, vt extra quatuor tempora, cum Prælatorum suorum licentia, sacros ordines suscipere possint.

CAPITVLVM IX.

Cum secundum.

SUMMARIVM.

Latini secundum morem Græcorum extra quatuor Tempora ieiuniorum ordinari non debent.

Rrr 2 Græ

GRæci consuetudinem habebant sacros ordines etiam extra quatuor ieiuniorum tempora conferendi. Hanc consuetudinem, si apud Græcos ab antiquo tempore recepta & exercita sit, licet Cælestinus III. damnare non audeat, ita ut secundum eum morem ordinati culpam, aut censuram contrahere censendi sint, prohibet tamen, ne Latini secundum dictum Græcorum ritum ordines accipere à Græcis Episcopis permittantur.

Ratio responsionis dari debet. Quia Clerici à proprio Episcopo secundum canones ordinari debent. Tamen si verò Episcopi possint licentiam, seu literas dimissorias dare, ut ab alieno Episcopo ordines accipiantur, non tamen expedire visum fuit, ut dimissoriae darentur ad Episcopum Græcum, extra quatuor ieiuniorum tempora, contra antiquos canones ordinantem.

Corollarium. Si Latina Ecclesia vicina sit Ecclesie Græcæ, in qua Eucharistiæ consecratio & communio fit in pane fermentato, non videtur permittendum, ut subditi, absque necessitatis causa, ex Ecclesia Latina egrediantur ad Græcam, ut ibi in fermentato Eucharistiæ accipiant, ne Orientalium consecrandi ritum præferre videantur ritui Ecclesie Romanæ, ab Apostolis per traditionem accepto. Sed alia ratio est, si Sacerdos latinus peregrinari debeat per terras Orientalium: is enim si velit, conformare se poterit Ecclesie Græcorum, & in fermentato consecrare, vel communicare, uti ex communi dixi lib. 1. tract. 4. cap. 12. num. 6. Propterea quod ea consecrandi consuetudo approbata sit pro Ecclesiis Orientalibus in Concilio Florentino, in decreto unionis: Iste autem peregrinus versatur in Ecclesia Græca: Ergo consuetudini ibi approbatæ se conformare potest; idque causâ pacis, & ne ritum Græcorum damnare videatur.

* * *

CAPITVLVM X.

Ex parte.

PARAPHRASIS.

Monachus quidam albi habitus transiit ad Monachos nigros, eorumque habitum induit, atque ad sacerdotium promotus est. Quæsitum fuit ex Innoc. III. Papæ verum in sacerdotij ordine ministrare permittendus sit. Affirmat Innoc. III. si nullum aliud impedimentum canonicum obstat.

SUMMARIUM.

Monachus transiens absque licentia & dispensatione ad Ordinem alium non strictiorem, in quo sacerdotium accepit, permittendus est in eo liberè ministrare.

CANONISTÆ duobus modis hoc c. intelligunt. Primò, quod transierit ad Monachos regulæ strictioris. Sed tum nulla fuit ratio dubitandi, & consulendi Pontificem, cum transiit ad Ordinem strictiorem canonico iure permittendus sit, licentiâ Prælati petita, quamvis non obtentâ, c. licet, 1. 8. de Regul. & docui lib. 4. tr. 6. c. 6. n. 9.

Alter, & probabilior intellectus est, quod absque licentiâ & dispensatione transierit ad Ordinem non strictiorem. Quamobrem videbatur suspensionem Papæ reseruatam incurrisse, propter ordinem in apostasia susceptum, iuxta c. ult. de apostatis, ubi habetur, quod Religiosus in apostasia ordinatus, eo ordine uti non possit, absque Papæ dispensatione. Ad hoc respondet Innoc. III. Hunc Monachum apostatam non esse, cum à Religione non omnino discesserit, sed in alia Religione transierit. Quamvis ea in re peccarit mortaliter, arg. c. intelleximus, 12. de rat. & qualit. & quidem contra vota sua, quibus se huic Ordini, ac Prælato tradidit: Imò hodie excommunicationem Sedi Apostolicæ reseruatâ incurrit Religiosus Ordinis Mendicantis, si ad non mendicantem Ordinem se transferat, extrauag. 1. de Regularibus. Vide Syl. ver. Apostata, q. 4.

CAPL.